

Pingviininsydän

Usein parhaat kirjalöydöt tulee tehtyä kirpputoreilta, kun kaupat pullistelevat kalliita uutuuksia ja kirjastokirjojen palautusajat tuppaavat lipsumaan yli. Alun perin 1940-luvulla kirjoitettu Camillo Branchin kirja Sinisiltä saarilta atollien aurinkoon on mukava matkakuvaus Tyynenmeren saarten elämästä ja historiasta, ja kertoo mm. Pääsiäissaarelta monta tarinaa. Tyynen valtameren Atlantis oli muinoin Mu-saari ja sen tarunomainen valtakeskus. Pääsiäissaaren ensimmäisten asukkaiden saarelleen antama nimi Te-Pito-Te-Henua tarkoittaa maailman napaa.

Kohtaaminen pingviinisiirtokunnan kanssa Campbellin saarella oikeastaan herätti minut kirjoittamaan tästä aiheesta. Pingviinit tulivat kirkkain silmin tervehtimään ilmeisesti isoksi lajikumppanikseen luulemaansa vierasta ja pitivät puheen ”oudon kielensä kurkkuäänillä”. Kirjoittaja kuvailee sosiaalisia kuningaspingviinejä niin elävästi, että taas kerran joutuu pohtimaan sitä, kuka onkaan tämän luomakuntamme valtias. Sekö, jolla on valta tuhota, vai se, jolla on valta olla tuhoamatta?

Tutkimusmatkailija piti puolestaan pingviineille ”sopivasti valitun puheen omaksuen tuon juhlallisen sävyn, joka sopii vanhemmalle veljelle, luomakunnan kuninkaalle.”

”– Herrat pingviinit, sanoin, vaikka en olekaan ymmärtänyt puheitanne, käsitän kuitenkin, että olette oikeassa ja että ihminen on loukannut teitä anastaessaan itselleen älyn yksinoikeuden ja myöntäessään teille vain vaiston lahjan. Eikä hyödytä mitään, että opetatte meille aviouskollisuutta, kiintymystä perheeseen ja rauhanrakkautta, kun taas me omasta puolestamme ja pysyen uskollisina ihmistavoillemme tavoittelemme teistä vain muutamaa naulaa öljyä ja paria kyljystä. Olen sanomattoman kyllästynyt kuulumaan tuohon rotuun, jonka te – tietämättä loukkaavanne sitä – luulette kuuluvan omaan suureen perheeseenne.”

* * *

Toden totta, kuinka paljon viisautta ja vilpitöntä rakkautta löytyykään muistakin luomakunnan asukeista kuin vain meistä ”sapienseista”. Ne vain eivät tee siitä numeroa vaan sulautuvat kokonaisuuteen, johon me ilmeisen nuoret tulokkaat emme tunnu aina pystyvän.

– Tällainen yleistävä puhe ihmissuvusta on tavallista, vaikka meistäkin enemmistö ymmärtää ja haluaa elää sopusuunnassa. Jostain syystä tämä sopuisa enemmistö on jäänyt ahaan valtavähemmistön jalkoihin. Mutta mitä tehdä?

Toivoa on niin kauan kuin joukossamme on aktiivisia ja rohkeita ihmisiä, jotka ovat valmiita uhraamaan vaikka oman hyvinvointinsa kokonaisuuden hyväksi. He uskaltavat avata silmiä, sydämiä ja aivoja. He ymmärtävät, että arvokkainta ei ole öljy tai maaperän mineraalit, vaan puhdas luonto, toimiva kokonaisuus ja kaikkien mahdollisuus hyvään elämään.

Arvottomia ovat ahaan valtavähemmistön eduksi laaditut muka-lait jotka oikeuttavat yhteisten luonnonvarojen riiston ja tuhon, jotka jokainen ymmärtää vääryydeksi – ainakin jokainen jolla on avoimet silmät ja jonka ”povessa sykkii hellä pingviininsydän”. Kalleinta maailmassa on puhdas elävä luonto.

Heikki Juutilainen

ULTRA 2/2014